

Jsi déšť bez mraků, osmý pád,
černou skříňku rozpaků, kýčům mat,
jsi smích na pohřbu, stigma z krás,
při všech zpovědích tabu, prázdný vzkaz,
jsi papírové nebe, štěstí skalp,
labuť v ropné skvrně, křik ukrytých alb.
Možná se pletu, jsi jen vidina,
splývá inkoustová hladina.

Tak co jsi? Cosi dávno.
Plachý fragment prasklých let v každé z vět.

Slepá střelka kompasu,
šťastná kaňka obrazu a zmoklý ráj.
Slaný dotek líčidel,
tichý vesmír nahých těl a skromný ráj.

Jsi návštěva v Dalího hodinách,
kaleidoskop intimností v peřinách,
holubičích křídel dech,
jsi nesmělost, co kreslí mi po zádech,
na blůze noci knoflíkem,
paradigma být si lepším dvojníkem.
Stojíš přede mnou, živá vidina,
klesá inkoustová hladina.

Tak co jsi? Cosi dávno.
Plachý fragment prasklých let v každé z vět.

Slepá střelka kompasu,
šťastná kaňka obrazu a zmoklý ráj.
Slaný dotek líčidel,
tichý vesmír nahých těl a skromný ráj.

Slepá střelka kompasu,
šťastná kaňka obrazu a zmoklý ráj.
Slaný dotek líčidel,
tichý vesmír nahých těl a skromný ráj.
Navždy věrnou bolestí,
něžnou srdce šelestí a sypký ráj.